

„Több a jó ember, mint a rossz!”

A 85 éves dr. Kuntár Lajossal beszélget *Bariska István* főlevéltáros

Lajos bácsi, a Vasi Helytörténeti és Honismereti Közlemények szerkesztője az idén júniusban töltötte be életének 85. esztendejét. Sokoldalú ember. Van, aki művelődés-történészként, van aki könyvtárvezetőként és szerkesztőként tartja számon. Ismét mások számára a népmesegyűjtés vasi Illyés Gyulája, Vas megye hely- és honismeretének kiemelkedő kutatója, népművelő- és könyvtáros-nemzedékek tanára. Saját generációja pedig kitűnő hírlapíróként is szívébe zárta. Vannak vasi települések, amelyeknek pedig élő krónikása lett. Születésnapjára Szombathely városa készül kiadni egy gyűjteményes kötetét.

- *Mi is ennek a kötetnek a címe?*

„Az én Szombathelyem”. Gyűjteményes kötet, amelyben a Szombathelyről megjelent cikkeim és tanulmányaim olvashatók. Persze erősen válogatva. *Pável Ágostonról* vagy *Derkovits Gyuláról* például több cikket, tanulmányt is írtam. Ilyenkor csak egy változatot hagyhattam meg. Fájó szívvel, de tudomásul kellett venni, hogy húsz ívet engedtek a kiadó anyagi körülményei. Ám, ez is nagyon megtisztelő.

- *Ebben persze nem csak honismereti anyagot találunk, ugye?*

Azt is, és persze többet is. Hiszen a várost meghatározó olyan személyiségek, mint Faludi Ferenc, Kulcsár István, Mindszenty József, Pável Ágoston éppúgy helyet kaptak benne, mint az irodalmi élet, a nyomdák és nyomdászok, újságok és újságírók, könyvtárak és könyvtárosok és sok más rövidebb közlemény.

- *Mióta köt Téged ez a város ide?*

Folyamatosan 1945-től élek Szombathelyen, 1936–1944 között Budapesten volt az állandó lakhelyem. De eközben az egyéves tényleges katonai szolgálatom Szombathelyre hívott. Ugyanerre az időre esett az ugyancsak egy évi frontszolgálatom is.

- *Mit jelentett ez a három név Csörötnek, Budapest, Szombathely az életedben?*

Azt, hogy ezt nyomban ki kell egészítenem egy negyeddikkel, *Szentgotthárd* névvel. Meg azt, hogy Budapestet felejttem. Nem szerettem meg. *Csörötnek* a szülőfalum, *Szentgotthárd* a gimnáziumi éveim, *Szombathely* pedig a felnőttkorom színhelye. Lélekben is ezeken a helyeken élek. Ezek múltja és jelene érdekelt.

- *Veled született volt mindig a történetiség?*

Már gyerekkoromban bennem volt a kíváncsiság és a közlési vágy. Ez persze alapkövetelmény volt az újságírásnál, amit először választottam magamnak.

- *Közölni a tanárember is szeret, de te író lettél.*

Erre elmondok egy esetet. A csörötneki igazgató-tanítóm, László Emil egy alkalommal Szombathelyre hozott minket. Többek között a nyomda látogatása is szerepelt a programon. A tulajdonos és szerkesztő, illetve képviselő Lingauer (Lékai) Albin fogadott minket. Mint-hogy szavalója is voltam az iskolának, felkészítés alapján és köszöntöttem a főszerkesztőt. Lingauer Albin megdicsért. Aztán emlékszem, mennyire elvarázsolt a nyomdai szedőgépek muzsikája. Egy öreg nyomdász ezt észrevette. Megkérdezte a nevemet és a kezembe nyomta a forró ólombetűket. Én persze eldobtam. Nagyot nevetett a tréfán. De aztán festékbe mártotta és egy cikk alá odanyomtatta a nevemet: „Nézd, ezt a cikket te írtad” – mondta.

- *Ezután eljegyezted magad az írással?*

Volt ennek folytatása is. Ötödikes gimnazista koromban. Vakarcs Kálmán volt a magyar tanárom. Ő nemcsak helytörténészként ismert, hanem ő volt a Vasvármegye napilap szentgotthárdi tudósítója is. A Szentgotthárdra bejáró gyerekektől is szerezte a híreket. Én sajnáltam a tízperceimet, a szabadidőmet, ezért egy idő után leírva adtam át az anyagomat. „Tudja, hogy úgy használtam fel, ahogy maga írta? – mondta a tanár úr a harmadik vagy negyedik alkalommal, majd így folytatta – Magából újságíró is lehetne”.

- *Ezzel minden eldőlt?*

Nem, hiszen történelem szakos tanár szerettem volna lenni. De özvegy édesanyám nem tudta vállalni a tanítást, és akkor eszembe jutott az újságírás. Bekerekeztem biciklivel Szombathelyre. Bementem a Vasvármegyéhez. Lingauer Albin helyett fia, Lingauer (Lékai) László fogadott. Albin bácsi ugyanis vadászgatott, meg politizált. Megegyeztünk. Így lettem 1935-ben a Vasvármegyei szentgotthárdi tudósítója. Először csak a járás anyagát gyűjtöttem, mert méltányoltam Vakarcs Kálmánt. De aztán harag nélkül átvettem a városról szóló tudósításokat is.

- *Érdekes, te sokáig a szó- és az írásbeliség határára mozogtál. Érezted, hogy elvesz végképp valami, ha nem írod le?*

Igen. Én csüngtem az öregek elbeszélésein. A háznál otthon volt újság, tankönyv és kalendárium is. De a világ közben nagyot változott. Kezdték kihalni a nagy mesemondó nemzedék is. 1954-ben, amikor a megyei könyvtár olvasószolgálatába kerültem, akkor jöttem rá, hogy milyen sokan keresik a mesekönyveket. Kellett tehát valamit a gyerekek kezébe adni, mielőtt az öregek végképp magukkal viszik, amit tudnak.

- *Milyen formát találták ki erre?*

Mindenekelőtt létrehoztam a megyei könyvtár kebelében a *Pável Ágoston Néprajzi Munkaközösséget* és elkezdtuk gyűjteni a meséket. Továbbá megalakítottuk a *szombathelyi Nagy Lajos Gimnáziumban az Ifjú Hagyománygyűjtő Közösséget* is. Így a diákok is sok mesét, mondát és hagyományt gyűjtöttek. Nyers formában nem lehetett a gyerekek kezébe adni. S ahogy Illyés Gyula tette azt a 77 magyar népmesében, mint a nép fia, én is követtem a példáját. A néprajzprofesszor Ortutay Gyula persze az eredeti szövegek közreadását sürgette nálam. Nekem azonban fogyasztható formát kellett találni. Így jelent meg először a *Furfangos Tilinkó* (1955), majd *Az aranyrózsafa* (1957). Ez először itt jelent meg Szombathelyen kétezer példányban. Aztán itt járt valami miatt az Állami Könyvtérjesztő Vállalat igazgatója. Meglátta Az aranyrózsafát a kirakatban és megkérdezte, hogy mi ez. Elkérte a címet, megkeresett és nem kevesebb, mint tízezer példányban megrendelte. A Kiadói Főigazgatóság az engedélyezés előtt a *Móra Kiadó* igazgatójához, Fazekas Annához küldött. A kiadónak azonban nem volt kapacitása. Sebaj, válaszoltam, nekem ugyanis van. Így került Az aranyrózsafa országos kiadása a Szombathelyi Nyomdához. Szabályos piacszerző akció lett belőle. Ezek után Szombathely kapta többek közt a RA-RE-sorozat nyomdai munkálatait is. Ennek emlékeztére a nyomdászok 1976-ban a könyv minikiadásával is megleptek. Az utolsó kiadás tíz évvel ezelőtt a Megyei és Művelődési Ifjúsági Központ érdeme volt.

- *Van egy könyved a második világháborúról, amelyet 1945 után használtál fel. Sokáig a nevedet is elhallgattad a kiadványokról emiatt.*

Ez A véres Don című könyvem. Én az orosz frontra a Magyar Katonaújság munkatársaként kerültem 1942-ben a haditudósítói századdal. Ennek részlegét alkotta az országos lapok által kiküldött újságírókból álló külön tudósítói csoport. Jártuk az egész frontszakaszt. Az ősz fo-

lyamán a részleget leszerelték, de én nem jöhöttem haza, mert katonai lapnál dolgoztam. Így kerültem a VII. hadtesthez, amelyhez tartozva a visszavonulást átéltem. Szinte leírhatatlan, az a nyomorúság és szenvedés, amit ott láttam. Hát, mit mondjak. Elég az hozzá, hogy én még élek. A magyar hadsereget Belgorodban gyűjtötték össze. Innen vittek át minket Harkovba, majd Kijevbe. Itt végre össze tudtam állítani a front anyagát. El is tudtam küldeni Pestre. Mire hazaértem, A véres Don címmel már meg is kapta a kiadási engedélyt. A magyar katona hősi es helytállásának, vitézsgének akartam emléket állítani a haditudósítói századdal.

- *Voltak ennek később következményei?*

Igen. 1945 szeptemberében letartóztattak, másodsorra a népügyészség beszüntette az eljárást ellenem. S persze, elkísért sokáig a szerkesztői, kiadványozási munkák során is. S ami a legfájdalmasabb volt, 1948-ban, de vádirat nélkül, másodrendű állampolgár lettem, annak minden következményeivel.

- *Az íráshoz, a könyvhöz való visszatérésed ezek után nem lehetett könnyű.*

Bizony nem, és ezt viseltem a legnehezebben. 1949–1954 között a Vas Megyei Kéményseprő Vállalatnál dolgoztam adminisztrátori feladatkörben. De itt is megírtam a szakma megyei történetét. Az írás hiánya miatt azonban szenvedtem. Szabályosan. Fizikailag és lelkileg is. Én, aki azelőtt az Új Vasvármegyénél, majd a Nyugati Kisújságnál már a lapszerkesztést is végeztem, némaságra voltam ítélve. Barátom, dr. Palkó István hívására bekapcsolódtam a *Vasi Írók és Művészek Munkaközösségébe*. Itt ismerkedtem meg Tóth Józseffel, a megyei könyvtár akkori igazgatójával. Munkatársat keresett. Hála Isten, az újságíró, Budai Rózsa édesanyja, mint a Vas Megyei Tanács Népművelési Osztályának vezetője ragaszkodott a kinevezésemhez, így ő elhárította azokat az akadályokat az alkalmazásom elől, amelyek a haditudósító múltam és A véres Don miatt a hatalom ébren akart tartani.

- *Végre Neked való közegbe kerültél vissza.*

Igen. 1954–1960 között a megyei könyvtárban, 1960–1967-ig a Vas Megyei Népművelési Tanácsadónál dolgoztam, 1967–1971 között leváltás következtében újra a megyei könyvtárba, végül a Vas Megyei Pedagógiai Intézethez kerültem a megyei könyvtárak szakfelügyelőjeként. Itt ért a nyugdíj 1977-ben.

- *Azt hiszem, te egy időben intézmény voltál. Szinte minden valamire való kiadvány szerkesztésében közreműködtél.*

Ezt a nyomdatechnikai ismereteimnek köszönhettem. Ezzel akkor kevesen rendelkeztek. Valóban, minden jelentős kiadvány átment a kezemen. Csak a fenti okok miatt eleinte nem adhattam a nevemet. Így volt ez például az *Órség* című antológiánál (1954). A *Vas megye* című 1958-ban megjelent helytörténeti tanulmányokra már odakerülhetett a nevem. De továbbra is annyira hiányzott a nyomdatechnikai ismeretekkel rendelkező szakember, hogy egy időben még a megyei pártbizottság kiadványainak technikai szerkesztését is én végeztem.

- *Ott váltál valamennyi vasi folyóirat újraindulásánál, alapításánál?*

Tulajdonképpen igen. A *Népiünk* (1948), a *Vasi Szemle* (1958) és az *Életünk* (1963) egyaránt. A *Vasi Honismereti Közlemények* (1974) alapításánál nem, ennek én 1985-től inkább arculatteremtője lettem. De egy csomó könyv szerkesztése került ki a kezem alól, így a költő Pável Ágoston, Káldi János, a prózaíró Pozsgai Zoltán és Pósfai János művei is.

- *Halász Péter, a Honismeret szerkesztője szerint ott maradt biztos talajon a honismereti mozgalom és annak folyóiratai, ahol intézmény állt mögötte. Egyetértesz ezzel?*

Teljesen. Azzal a kiegészítéssel, hogy megfelelő intézmény. A Vas megyei honismereti folyóirat először a HNF Vas Megyei Bizottsága, majd a Megyei Művelődési Központ kiadványaként jelent meg. A folyóirat igazi kiadója a Vas Megyei Levéltár lett, amelynek költségvetésébe is bekerült ez a kiadványi tétel. Ez akkor dr. Szabó Lászlónak, Vas Megye Tanácsa akkori elnökhelyettesének volt köszönhető, aki azonnal megértette az ügy fontosságát. Ő segítette a kiadvány folyóirati engedélyezését is a Tájékoztatói Hivatalnál. Hivatalosan 1986-tól lettem szerkesztője a lapnak. A Vasi Helytörténeti és Honismereti Közlemények cím alatt futó folyóirat éppen ebben az évben 25 éves.

- *Mi szükséges egy ilyen folyóirat szerkesztéséhez?*

Megfelelő szerkesztői rutin és akarat, de pontosság és következetesség is a megjelenésben. Az olvasó akkor várja a megjelenést, amikor azt megszokta. Egyetlen szerző nemtörődömsége nem boríthatja fel tíz másik munkáját. Határidők nélkül nem lehet szerkesztést csinálni. Meg-

győződés, hogy egy negyedéves folyóirat mindig megjelentethető az éppen soros negyedév közepére.

- *Hogy látod a két vasi folyóirat, a Vasi Szemle és a Vasi Helytörténeti Közlemények viszonyát?*

A VHHK negyedévenként és 6 íven jelenik meg. Ez meghatározza, hogy a hasonló profil ellenére is kisebb közlemények folyóirata. Azaz 10–14 flekkben lehet gondolkozni. Másfelől ez a folyóirat valóban a honismeretet szolgálja. Ha kell, maga nevei ki szerzőit, elkötelezi magát a megyei honismeretben dolgozók bemutatására. Témájában igen változatosnak kell lennie, hiszen az olvasók nem mindenevők. S ha szükséges, be kell avatkozni, tömöríteni is kell a „híres kék ceruzával”. Mivel ott voltam a Vasi Szemle 1958-as újraindulásakor, a VHHK szerkesztőjeként sem mondtam le a testvér folyóirat szerzőbizottsági tagságáról.

- *Hogy élted meg ezt a szép kort?*

Meg kell mondanom, hogy hosszú életem során azt tapasztaltam, hogy több a jó ember, mint a rossz. Drága jó anyám, aki igen vallásos volt, azt szokta mondani: „Édes fiam, minden az Istenről van. A dolgokat tudomásul kell venni. Nem szabad lázadni. A jószág mellett van rossz is. A rossz szat talán azért adja, hogy próbára tegyen minket.” Én mindig előre nézek. Életfilozófiám szerint amin nem tudok változtatni, amiatt én nem verem a fejemet a falba. Ami tehát nem rajtam múlik, azt tudomásul veszem. Így éltem meg a leváltásokat, a visszaminősítéseket is. Ember- és munkaszeretetem mindenhol kiségtett.

- *Elégedett ember vagy?*

Ennek a felfogásnak a jegyében nyugodtan mondhatom, hogy igen. Pedig egyedül élek, feleségem tizenöt évvel ezelőtt meghalt. Egyetlen fiam Pécsen él a családjával. Azelőtt én jártam le gyakrabban hozzájuk. Most azonban nehezebben mozdulok ki. Inkább ők jönnek. Viszont mindig van, aki segít nekem. Mert mint mondtam, több a jó ember, mint a rossz.

A beszélgetés után még sok másra is el-elterelődött a szó. Dr. Kuntár Lajost Szentgotthárd Város Önkormányzata 1998 augusztusában a város díszpolgárává avatta. A gyönyörű kiállítási oklevél laudációja hálás szívvel emlékezik mindarra, amit Kuntár Lajos tett a város történelme megismertetéséért és jó híre megőrzéséért. A családi ház udvarán két nagy, hirtelen elszáradt ágú meggyfa állt. Kuntár Lajos a gazda igazi fájdalommal, a tehetetlenség haragjával nézte a pusztulást. Kikísért a kertés ház utcai bejárójáig. Térdére panaszkodva lassan visszament a lakásba. Az ő világába, ahol újabb és újabb megbízások várják. Kőszeg felé hajtva azon kaptam magam, mennyi mindenről nem beszélhettünk még a gazdag életmű kapcsán. Talán így van jól. Ha egy életmű ilyen teljes, tarthat-e igényt egy ilyen korszontó interjú akár a teljesség látszatára is. Aligha. De hálára igen. Valamennyiünk nevében.

„Tavaszi hadjárat” a Felvidéken

1998-ban első alkalommal jártuk végig az 1849. évi Tavasz hadjárat útját a Felvidéken, melynek sok ellenzője volt az akkori politikai légkör miatt.

A Csemadok Érsekújvári Területi Választmányja, a Magyarok Világszövetsége, a budapesti székhelyű Széchenyi Társaság voltak a rendezők, és csatlakoztak önkormányzatok is. Az egykori felvidéki hadjárat útvonalát 1999-ben már többen is felvállalták: Erdélyből a Háromszéki Székely 15. Határőrség Gyalogezred jött 25 fővel, a Szegedi Fehértollas 3. Honvédszázalaj Hagyományörző Egyesülete, a Magyarországi Lengyel Kisebbségi Önkormányzat Wisocki légiójának hagyományörzői, és a felvidéki izsai huszárbandérium lovas huszárai tették tejjé a 60 fős csapatot. Az ünnepségsorozat április 18-án kezdődött Szőgyénben, ahol a Szlovákiai Magyar Cserkész Szövetség országos vetélkedőjén 10 csapat versenyzett a történelmi témában. Április 19-én reggel Nagysallóban koszorúzással folytatódott a megemlékezés és az 1848–49-es emlékműnél, ahová az önkormányzatok, iskolák, Csemadok képviselői eljöttek távolabbról is, de ott volt Boros Miklós a Magyar Köztársaság nagykövete, a Magyarok Világszövetségének képviselője, és más vendégek. Ünnepi beszédet mondott Csáky Pál miniszterelnök-helyettes, aki védnökséget vállalt az ünnepségsorozat felett. Nagysallóból Nagyövedre vonult a csapat és a vendégek, és ünnepi szentmisén vettek részt. Délután Szőgyénben a husárok bemutatójára is sor került, majd felavatták Görgy Artúr mellszobrát a szakközépiskola parkjában.

Gőrgy szobrának felavatása Szőgyénben

ban. Ünnepi beszédet mondott Hermann Róbert budapesti történész. A művelődési házban megnyitották a Magyar Köztársaság Kulturális Intézetének kiállítását, amelyet a Hadtörténeti Múzeum kölcsönzött vándorkiállításra. Este ünnepi műsorban emlékeztek a szabadságharc 150. évfordulójára. Ünnepi beszédet mondott Dobos László író, a MVSZ Kárpát-medencei régiójának elnöke. A műsorban a helyi irodalmi színpad, Tolcsvay Béla énekmondó, és Bartha Levente erdélyi előadóművész közreműködött. Április 20-án, Kőbölkúton 1849-es emlékművet avattak Katona Tamás közreműködésével, majd a lovas-, és gyalogoshuszárok énekelve vonultak végig a falu utcáin. Ugyanígy a Bénybe való bevonulás is felejthetetlen volt. Az egész falu várta őket; cserkészek, népviseletbe öltözött fiatalok sorfalat állva fogadták őket végig a főutcán. A községi hivatalnál a polgármester, a pap, és huszáruhába öltözött fiatalok üdvözölték a vendégeket. Az ősi templomban a szentmisén emlékeztek meg a szabadságharcban elesett hősekről. Beszédet mondott Erdős László ezredes, a Honvédelmi Minisztérium képviselője. Kéménden cigányzenével, népviseletbe öltözött emberek fogadták őket, majd a temetőben megkoszorúzták az 1848-as emlékoszlopot. Este ünnepi műsor volt: Keménd és Bény község folklór csoportjai bemutatták a keméndi ütközet színpadi változatát, Csókás Ferenc rendezésében. Kedden Búcsón Bulcsú vezér szobránál ünnepeltek az emléktúra résztvevői, majd Petőfi szobrot koszorúztak, szerdán Marcelházán tisztelgtek a polgármesternél és a faluban. Izsán szintén, április 22-én Klapka városában, Komáromban díszes bevonulással értek a Klapka térre, ahol Pásztor István a város polgármestere köszöntötte őket, és a nagy létszámú érdeklődőt. Ünnepi beszédet mondott Boros Miklós nagykövet, Dobos László a MVSZ alelnöke. Valamennyi településen az alapiskolákban rendkívüli történelem órákon ismerkedtek a diákok a szabadságharc történetével.

A hagyományörzés ezen új formája számunkra, felvidéki magyarok számára igen jelentős értékű. Az identitástudat erősítése, a történelmi ismeretek ezen formája a különböző nemzedékeknél igen hatásos. Amit fiataljaink nem olvasnak el történelemkönyveinkből, vagy nem tanulnak meg tanáraiktól, a vizuális élmény talán felkelti érdeklődésüket múltunk iránt. Az idősebb korosztály mindenütt elérzékenyülve csodálta a látványt, hogy magyar huszárok vonultak végig a falvakon. A szervezők úgy döntöttek jövőre is emlékeznek, emléktúrát szerveznek.

Dániel Erzsébet

Oltvai Ferenc halálára (1910–1999)

A Honismereti Szövetség 1999. április 22-i elnökségi üléséről Szegedre hazaérkezve fogadott a szomorú hír, hogy Oltvai Ferenc a Csongrád Megyei Levéltár nyugalmazott igazgatójának, sokunk tisztelt Feri Bácsijának nemes szíve megszűnt dobogni. Hajnalban meghalt.

Oltvai Ferenc 1910. szeptember 18-án született Kelet-Csanádban, Mezőkovácsházán szlovák származású családban – eredeti neve Olexik volt. Gimnáziumi tanulmányait a nagy hírű makói Csanád Vezér Gimnáziumban végezte. Szívesen emlékezett vissza neves tanáira, diáktársaira, többek között Erdei Ferencre, aki osztálytársa volt. A Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett oklevél után a Magyar Országos Levéltár, majd a Vallás és Közoktatásügyi Minisztérium tisztviselője lett. 1939-től Gömör és Kishont vármegye főlevéltárosa. 1944-ben behívják katonának, majd szovjet hadifogságba kerül. 1947-től Csanád megye főlevéltárosa. A levéltárak átszervezése után 1950-től a Szegedi Állami Levéltár, majd a Csongrád Megyei Levéltár igazgatójaként dolgozik 1974-ben történt nyugdíjazásáig. Nyugdíjasként hosszabb ideig a Békés Megyei Levéltárban kutatott. Munkásságát 1990-ben nyolcvanadik születésnapján a Magyar Köztársaság Csillagrendje kitüntetéssel jutalmazták, a Honismereti Szövetség pedig 1995-ben Bél Mátyás díjjal ismerte el.

Oltvai Ferenc annak a jól képzett, igényes levéltáros, történész nemzedéknek volt egyik utolsó tagja, akik Szabó Istvánt, Domanovszky Sándort és Szekfű Gyulát vallották mesterüknek. Oltvai Ferenc és kortársai végezték a megyei levéltárak első átfogó rendezését, jegyzékelését. Szakmai tapasztalatait mindig szívesen adta át a fiataloknak. A *községi fondok felállításáról* írott munkája ma is vezérfonalul szolgál. Levéltárosi munka mellett tudományos és népszerűsítő tevékenysége is jelentős volt. Cikkeinek száma mintegy 350. Legjelentősebb műve az 1970-es évek elején megjelent *Szeged múltja írott emlékekben*, amely elsőként szerepel a modern helytörténeti olvasókönyvek sorában. Igazgatástörténeti tanulmányai mellett első sorban szülőföldje az egykori Csanád vármegye történelmének a föltárásával foglalkozott.

Oltvai Ferenc ember- és kutatószerető levéltáros volt. Szívesen támogatta a kutatókat, legyenek azok levéltárosok, pedagógusok, szülőföldjüket szerető, honismerettel foglalkozó emberek. Minden jó ügy mellé odaállt, segítette megvalósulásukat. Ezért kapcsolódott be az 1960-as évek elején a Csongrád Megyei Honismereti Bizottság munkájába. Előadásaiival, szakmai tanácsaival, a kutatómunka elősegítésével sokat tett meggyénkben a honismereti tevékenység kibontakozásáért.

Nyugdíjba vonulása után sem hagyta abba a munkát. Továbbra is kutatott, írta tanulmányait. Rendszeresen részt vett Csongrád megye, de az egész Délkelet-Magyarország kulturális életében. A humán tudományoknak szinte minden ága érdekelte. A tudomány mellett a művészeteknek is szerelmese volt. Rendszeres látogatója volt a tárlatoknak, művészeti eseményeknek.

Sokoldalú nyitottságával, emberbarátságával, a szakmai szeretetével példát mutatott mindenkinek. Halálával egy emberbarát személyiség távozott körünkől.

Oltvai Ferenc hamvait 1999. május 14-én 14 órakor helyezték örök nyugalomra Szegeden a Fogadalmi Templom altemplomában. A levéltárosok nevében *Szabó Ferenc* a Gyulai Levéltár nyugalmazott igazgatója, a Csongrád Megyei Levéltár nevében pedig *Blazovich László* igazgató mondott búcsúbeszédet.

Feri Bácsi, nyugodjál békében!

Bogdán Lajos